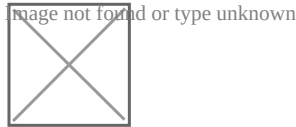

«Έφυγε» ένας από τους αγαπημένους μου (Βασίλειος Μπαλτάς, Φιλόλογος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Βαθειά είναι η θλίψη μου για την απώλεια του αγαπητού και εκλεκτού φίλου των παιδικών μου χρόνων μακαριστού Σεραφείμ Στεφάνου.

Μεγαλώσαμε στην ίδια αυλή, παίξαμε τα ίδια παιχνίδια, αλλά είχαμε και τους ίδιους προβληματισμούς και τις ίδιες αναζητήσεις. Ήταν τα οδυνηρά χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου πολέμου, καιροί δύσκολοι και χαλεποί.

Το 1950 αποφοίτησε από το Γυμνάσιο Φαναρίου Καρδίτσας και πέτυχε κατόπιν εισαγωγικών εξετάσεων στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπως και εγώ αργότερα στη Φιλοσοφική Σχολή. Έτσι συναντηθήκαμε ξανά και στα φοιτητικά μου χρόνια υπήρξε ο συμπαραστάτης μου σε όσα είχα ανάγκη.

Τα καλοκαίρια στο χωριό δεν ήταν χρόνος μόνο ξεκούρασης, αλλά περισσότερο ανανέωσης πνευματικής. Θυμάμαι πολλά βράδια στην Πηγή του χωριού, στον Άγιο

Σεραφεΐμ και στο Κάστρο. Το βασικό καθημερινό μας μέλημα ήταν η μελέτη. Μαζί του διάβασα πληθώρα βιβλίων με επακόλουθο άπειρες συζητήσεις σε ποικίλα θέματα φιλοσοφικά, θεολογικά και πολλά άλλα. Υπήρχε τότε ένας κοινός πνευματικός Πατέρας, ο π. Ευστάθιος Μπιλάλης, ένας φλογερός ιεροκήρυκας και ακάματος εργάτης του Ευαγγελίου του Χριστού, που κυριολεκτικά »αλώνιζε» όλον τον νομό Καρδίτσας.

Ο τόπος καταγωγής μας, το Φανάρι, είναι ένα πανάρχαιο χωριό, με πλούσια ιστορία, καθαγιασμένο με τα ιερά αίματα του νεομάρτυρα Αγίου Σεραφεΐμ υπό τη σκέπη του οποίου όλοι έχουμε την αίσθηση ότι ζούμε.

Αργότερα, ο μακαριστός Σεραφεΐμ εισήλθε στον Ιερατικό κλάδο και ανέβηκε σε όλους τους βαθμούς της Ιερωσύνης μέχρι τον βαθμό του Επισκόπου αρχικά της Ι. Μητρόπολης Τρίκκης και Σταγών και κατόπιν της Ι. Μητρόπολης Σταγών και Μετεώρων. Το έργο του και στις δύο μητροπόλεις υπήρξε σπουδαίο. Βασικό ιδανικό του ήταν η χριστιανική και πνευματική καλλιέργεια του ποιμνίου. Μετέδιδε πραγματικά με την παρουσία του πνευματικότητα, αγιότητα, αγάπη και καλοσύνη.

Ο Σεραφεΐμ ήταν απλός και ταπεινός άνθρωπος από τα νειάτα του, ήταν αφιλοκερδής και κανείς ποτέ δεν μάθαινε όσα σπουδαία πραγματοποιούσε. Μου είπε κάποτε, τα τελευταία χρόνια: «Εφέτος, Βασίλη μου, είχαμε δώδεκα χειροτονίες στη Μητρόπολή μας».

Στο χωριό μας, το Φανάρι, πρωτοστατούσε σε όλα. Ανακαίνισε όλα τα σχεδόν ερειπωμένα εκκλησάκια του χωριού μας: του Αγίου Νικολάου, του Αγίου Αθανασίου, της Ζωοδόχου Πηγής, των Ταξιάρχων, της Αγίας Παρασκευής, της Αγίας Κυριακής και της Παναγίας που εκτίσθη εξ αρχής σε ομώνυμο τόπο ώστε να διευκολύνεται η τέλεση της θείας λατρείας. Έχαιρε μεγάλου σεβασμού και εκτίμησης. Ποτέ κανείς δεν βρέθηκε να ειπεί κακό λόγο καθώς ήταν άψογος στη συμπεριφορά του προς όλους όπως αρμόζει σε ένα πνευματικό πατέρα.

Ενίσχυε με ποικίλους τρόπους κάθε κοινωνική προσπάθεια του χωριού μας. Είχε άριστη συνεργασία με τους Συλλόγους Φαναριωτών Αθηνών και Θεσσαλονίκης και συνέβαλε τα μέγιστα στη δημιουργία Μουσείου στο Φανάρι.

Και εγώ νομίζω πως έχασα έναν εκλεκτότατο φίλο, έναν αγαπημένο άνθρωπο που πάντοτε θα τον έχω στην καρδιά μου και στην ψυχή μου.

Εύχομαι ο Θεός να τον αναπαύσει εν σκηναίς Δικαίων και Αγίων και να τον καταστήσει λειτουργό Του εις την «Άνω Ιερασουλήμ».